

Зблизив ся рівний рік, довжик несе властительно гроші. Ному треба було перевезти ся через ріку, а тепер як на що ломав ся лід на ріці і не мож було ніяк перепровадити ся на другий бік. Другий день ріка вчистилась і довжик приніс гроші властительно але він їх не хотів приймати, бо речинець промицув і він забажав вирізати фунт тіла так як се стояло в договорі. Довжик не пристає на се. Властитель за-скарижив його до суду, домагаючи ся вирізати фунт тіла. Пани єї були багаті, они мали за що правувати ся і коли суд признавав одному вину сеї не преставав, коли другому, той не престає.

Справа тягла ся довгий час, з одного суду до другого. Нарешті дійшла она до найвищого суду і тут уже конечно треба було положити якнісь кінець. Судія сказав, що коли они не поладнали справу до сих пор то і він розеліджувати не буде а передає на приватний суд і як сеї рішить, так має бути.

Сидів там в заперті дванадцятилітній хлопець за те, що повісив другого хлопця. Було се так: Він має худобу з иньшими хлопцями, звичайно, як се буває, по селах, і они вибрали з поміж себе вігта та радних і коли хто з дітей не хотів вігтові корити ся, завертати худобу чи що иньше, вігт скликав радних і судили непослушного хлопця після вини. Таким чином засуджено повішати одного хлопця, але се ішло в жарті. Они привели його до верби, пригнули крак та зачепили шнур на шию. В часі коли они бавили ся, худоба пішла в ниви і робила своє. Польовий не знаючи що за іграшку дитво, веде, крикнув